

Hvadsyn til om Fartøjerne blive oplagte i Vintermaanederne. Dertil skal jeg nu først i Almindelighed bemærke, at hvad der her er Tale om, er Søfolk, der forhyses til denne Tjeneste paa lignende Maade, som saadanne Mænd ellers forhyses til privat Søfart, og at det altsaa er ret naturligt, at man forholder sig med Lønningsforholdene paa lignende Maade, som Tilfældet er i privat Søfart, og der modtage de forhyrede jo ikke noget i den Tid, Skibene oplægges om Vinteren. Naar Hyren er ude, modtage de selvfølgelig ikke noget. Der er naturligvis ikke noget til Hinder for, at Staten kunde forholde sig anderledes og kunde ordne det saaledes, at Lønningen blev udbetalt hele Aaret rundt. Men Spørgsmaalet er, om man i saa Tilfælde ikke blot skal gaa til en forandret Udbetaling, men om der er Grund til at gaa til en yderligere Forhøjelse af Lønnen end den, der alt har fundet Sted, og om ikke Forholdet kun bliver det, at naar der skal udbetales et vist Beløb i 12 Maaneder i Stedet for i 10 Maaneder, bliver det maanedlige Beløb noget mindre. I saa Fald er der ikke vundet noget reelt ved det. Det, der yderligere klages over, er, at det varer saa længe, før Krydsbetjentene kunne forfremmes til Assisterter. Ja, det ligger selvfølgelig i Forholdene, naar der ikke er stærkere Avancement og ikke er flere ledige Pladser, kunne de ikke rykke højere op. Det, der efter min Mening kunde være Tale om at imødekomme dem med, var, at man gik ind paa, at den Tjeneste, de have haft som Krydsbetjente, for en Del regnedes dem til gode, naar de senere fik Ansættelse som Assisterter. Men der er den praktiske Vanskelighed herved, at de saa i højere Grad, end Tilfældet nu er, maa sortere under og antages af den Myndighed, der senere antager dem og ansætter Krydstoldassisterter, nemlig Generaldirektoratet for Skattevæsenet, medens de nu sortere under og forhyses af Krydstoldinspektøren. Det er en Selvfølgelse, at en Myndighed ikke kan være ubetinget bunden ved det Valg en anden har gjort af Personer. Skulde der altsaa finde Forandringer Sted i den antydede Retning, maatte det vistnok førr til en Forandring i den Maade, hvorpaa de paagældende overhovedet antages og ansættes. Man har foreslaaet at henvise Andragendet til Finansministerens Undersøgelse, og det skal ogsaa blive gjort til Genstand for en saadan Undersøgelse. Derved ville de Spørgsmaal, jeg har antydet, blive nærmere overvejede.

Hvad endelig angaar det Andragende, som omtales i Betænkningens Nr. 22, fra Ejendomsbesiddere i de 8 inkorporerede, forhen sønderjydske Sogne i Vejle Amt, da er dette Spørgsmaal jo, som det ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, et noget indviklet Spørgsmaal. Naar jeg her udtaler mig noget om Spørgsmaalets Realitet, sker det derfor med alt muligt Forbehold. Det er foreslaaet at henvise Andragendet til Finansministerens Undersøgelse; en saadan Undersøgelse er allerede paabegyndt, men ingenlunde ført til Ende, og jeg kan derfor kun fremstille det med det rent foreløbige Indtryk, som jeg har modtaget af, hvad der saaledes er blevet oplyst. Foreløbig skal jeg da bemærke, at den Parallel, som paaberaabes, med Forholdene Syd for Grænsen, og Henvisningen til den tyske Rigsretsdom, efter min Mening ikke har nogen virkelig Betydning i denne Sag; Forholdet er i Virkeligheden dette, at det, der ankes over, er den positive Ordning, som er truffet ved den danske Lov af 29de Marts 1867, og nogen tilsvarende Ordning findes ikke Syd for Grænsen. Det, der ankes over, er, at der ved denne Lov blev truffet en saadan Ordning, at en Del af de tidligere Skatter kunde fremdeles paahvile Ejendommene under Navn af Jordebogsafgift. Men det forudsætter netop den bestemte positive Ordning, Paalæget af disse bestemte Hartkornsskatter, som fandt Sted ved Loven af 29de Marts 1867, og Forholdene Syd for Grænsen vare ikke analoge dermed. Der er allerede i Begyndelsen af December fra Finansministerets Side sket Henvendelse om at erholde Udskrift af Rigsretsdommen i Leipzig, men endnu er den ikke modtaget. Saa vidt mig bekendt støttedes den imidlertid væsentlig derpaa, at man i Sønderjylland, Syd for Grænsen, havde indført den prøjsiske Beskatning saaledes, at den traadte i Stedet for den hidtidige, og at nu Myndighederne ad administrativ Vej ved Siden af de nye Skatter vilde opkræve sit Tillæg af disse Ejendomme under Navn af Domonialafgift. Rigsretten afviste denne Forandring, fordi det paagældende Beløb i Virkeligheden var en Skat, der hvilede paa Ejendommene, og som saadan maatte være falden bort derved, at nu de prøjsiske Skatter vare traadte i Stedet for de tidligere Skatter. Det er som sagt med alt Forbehold, jeg udtaler dette, da jeg endnu ikke har modtaget denne Udskrift af Rigsretsdommen, men hvis det forholder sig saaledes, hvad der er nogen Grund til at tro, vil det ses, at denne Rigsretsdom i Virkeligheden ikke